

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 1Csp/85/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8218202044
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2021:8218202044.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou, v právnej veci žalobkyne: C. Y., X.. XX.XX.XXXX, L. O. XXX/XX, XXX XX L., právne zastúpenej advokátom: Mgr. Matúš Macko, so sídlom Karpatská 804/10, 089 01 Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o vydanie bezdôvodného obohatenia a o vyslovenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v sume 857,- Eur s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 520,- Eur od 12.10.2018 do zaplatenia, ako aj s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 337,- Eur od 12.10.2018 do zaplatenia, a to všetko v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Určuje, že zmluvná podmienka v bode 17 „Všeobecných podmienok poskytnutia úveru“ k úverovej zmluve č. 800500562 z 22.04.2010 v znení cit. „Zmluvné strany sa dohodli v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom.“ je neprijateľná.

III. Určuje, že zmluvná podmienka v bode 12 „Všeobecných podmienok poskytnutia úveru“ k úverovej zmluve č. 800500562 z 22.04.2010 v znení cit. „Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi, čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou.“ je neprijateľná.

IV. Určuje, že zmluvná podmienka v bode 17 „Všeobecných podmienok poskytnutia úveru“ k úverovej zmluve č. 800500284 z 25.11.2009 v znení cit. „Zmluvné strany sa dohodli v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom.“ je neprijateľná.

V. Žalobkyni priznáva voči žalovanému 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania.

odôvodnenie:

K „Zmluve o úvere“ č. 800500562 z 22.04.2010

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Bardejov (ďalej aj len „okresný súd“) 26.09.2018 sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému vydania jej bezdôvodného obohatenia v sume 520,- Eur a to titulom bezúročnosti a bezpoplatkovosti „Zmluvy o úvere“ č. 800500562 z 22.04.2010 (ďalej len „úverová zmluva

1“), ako aj vyslovenia neprijateľnosti zmluvných podmienok v úverovej zmluve 1 a priznania jej náhrady trov konania. Okresný súd o tejto žalobe žalobkyne konal pod sp. zn. 1 Csp 85/2018.

2. Žalobkyňa svoju žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným uzavrela 22.04.2010 „Zmluvu o úvere“ č. 800500562 (úverová zmluva 1) na základe ktorej jej žalovaný poskytol úver v sume 1 000,- Eur za odplatu 520,- Eur, ktorá odplata tak predstavovala 52 % navýšenie z istiny úveru a ktorý úver spolu s odplatom v sume 1 520,- Eur sa žalobkyňa zaviazala žalovanému splatiť v 4-och splátkach po 380,- Eur, ktorú sumu žalobkyňa napokon žalovanému aj zaplatila. Žalobkyňa podotkla, že predmetný úver jej bol žalovaným poskytnutý ako spotrebiteľovi, teda za iným účelom, ako pre potreby výkonu zamestnania, povolania či podnikania, preto sa podanou žalobou dovoľáva poskytnutia jej súdnej spotrebiteľskej ochrany, pričom tiež s poukazom jednako na judikatúru súdov (napr. Ústavný súd ČR sp. zn. I. ÚS 1930/2011 z 10.01.2012; Krajský súd v Prešove sp. zn. 6 Co 84/2011 z 26.05.2011) a jednako aj s poukazom na rozhodnutia Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie č. SK/0755/99/2012 a SK/0756/99/2012 z 27.05.2013, ako aj Európskej komisie č. 2012/4165 týkajúcich sa žalovaného (POHOTOVOSTĚ, s.r.o.), žalobkyňa poukázala na to, že žalovaný v spotrebiteľsko-dodávateľských vzťahoch opakovane používa nekalú obchodnú prax spočívajúcu v tom, že spotrebiteľov pri podpise úverových zmlúv buď núti, aby signovali prehlásenie, že úver im bol poskytnutý za účelom podnikania alebo toto prehlásenie v niektorých prípadoch bolo do úverových zmlúv žalovaným dopísané po ich uzavretí, v ktorom dôsledku je takouto úverovou zmluvou založený právny vzťah subsumovaný pod právnu úpravu Obchodného zákonníka, čím sa zhoršuje postavenie spotrebiteľa vo vzťahu k zvýšenej právnej ochrane spotrebiteľského právneho režimu. V tejto spojitosti žalobkyňa uviedla, že aj v jej prípade, žalovaný v úverovej zmluve uviedol jej obchodné meno ako živnostníka, čím vyvolal dojem, že úver bol žalobkyňi žalovaným poskytnutý v súvislosti s jej podnikaním, čo sa však podľa žalobkyne nezakladá na pravde s tým, že prvý úver si od žalovaného zobrala v roku 2008 na úhradu výdavkov spojených s vycestovaním jej detí za štúdiom do zahraničia, avšak keďže tento úver žalobkyňa nezládala splatiť, žalovaný jej za účelom jeho splatenia poskytol predmetný úver (splácanie jedného úveru iným úverom), t.j. úver nebol teda žalobkyňi úverovou zmluvou z 22.04.2010 poskytnutý za účelom podnikania, ale za účelom potreby, takže podľa žalobkyne v tomto prípade jej nemôže byť odňatá ochrana spotrebiteľa len preto, že je držiteľkou živnostenského oprávnenia. Žalobkyňa apelovala na právomoc súdu ex offio preskúmať, či úverová zmluva z 22.04.2010 obsahuje všetky zákonné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a taktiež či neobsahuje neprijateľné zmluvné dojednania spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach žalobkyne a žalovaného v jej neprospech, t.j. v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa. Podľa žalobkyne, keďže úverová zmluva z 22.04.2010 neobsahuje viaceré zákonné náležitosti a to konkrétne neobsahuje adresu predávajúceho na ktorej by žalobkyňa ako spotrebiteľ mohla uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť; neobsahuje označenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ako ani ročnú úrokovú sadzbu a uvedenie počtu a termínov splátok istiny úveru, jeho úrokov a iných poplatkov či RPMN (ročná percentuálna miera nákladov) a ani priemernú RPMN, je potrebné na jej základe žalobkyňi poskytnutý úver považovať za bezúročný a bezpoplatkový, v ktorom dôsledku tak žalobkyňa bola povinná vrátiť žalovanému iba sumu istiny jej poskytnutého úveru v sume 1 000,- Eur, avšak keďže žalobkyňa túto sumu vrátila žalovanému navýšenú aj o sumu poplatku 520,- Eur, na ktorý žalovaný, podľa žalobkyne z dôvodu bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru, nemal nárok, došlo tak na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu o túto sumu 520,- Eur na úkor žalobkyne, preto sa jej vydania žalobkyňa domáha podanou žalobou. Žalobkyňa uviedla, že o uvedenom bezdôvodnom obohatení žalovaného a o jeho dôvodoch sa dozvedela 26.09.2016 od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, o ktorej skutočnosti predložila písomné prehlásenie označeného združenia s tým, že takto sa svojho nároku na vydanie jej bezdôvodného obohatenia žalobkyňa domáha v zákonnej subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej lehote, pričom žalobkyňa v súvislosti s plynutím objektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia poznamenala, že aj s poukazom na judikatúru (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 21 Co 72/2014 z 19.03.2015) bolo už súdmi opakovane konanie dodávateľov porušujúcich spotrebiteľské právo vyhodnotenú ako úmyselné konanie, čo má za následok uplatnenie 10- ročnej objektívnej premlčacej lehoty. Napokon podľa žalobkyne úverová zmluva 1 z 22.04.2010 obsahuje aj neprijateľné zmluvné dojednania, ktoré sú tak neplatnými a to konkrétne sa jedná (i) jednako o dojednanie v bode 17 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, podľa ktorého sa žalobkyňa so žalovaným mali dojednať, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom, ktorá žalovaným používaná zmluvná podmienka bola už vyhlásená za neprijateľnú a teda za neplatnú aj rozhodnutím Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 5 C 58/2015 zo 06.05.2015 a (ii) jednako je podľa žalobkyne neprijateľným aj zmluvné dojednanie v bode 11 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru k

úverovej zmluve 1 č. 800500562 z 22.04.2010, v zmysle ktorého mal dlžník (spotrebiteľ, v danom prípade žalobkyňa) urobiť prehlásenie o uznaní dlhu voči žalovanému (dodávateľovi) nielen k istine úveru, ale aj vrátane poplatku pozostávajúceho z 1/3 z úroku a z 2/3 z nákladov na vypracovanie a uzavretie úverovej zmluvy spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, pričom podľa žalobkyne tento poplatok v sume 520,- Eur s ňou žalovaný individuálne nedojednal a okrem toho jej za tento poplatok nebolo zo strany žalovaného poskytnuté adekvátne protiplnenie, keďže z úverovej zmluvy z 22.04.2010 nemožno zistiť o poplatok za aké administratívne plnenie ide.

K žalobe boli pripojené: „Zmluva o úvere“ č. 800500562 z 22.04.2010 (úverová zmluva 1); znenie bodov 1 - 20 „Všeobecných podmienok poskytnutia úveru“ (bez signovania zmluvnými stranami a bez označenia dátumu ich účinnosti, pozn. súdu); výpis z klientskej zóny žalovaného o stave úverového účtu žalobkyne k úverovej zmluve 1 č. 800500562; prehlásenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS z 19.01.2018 a rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 5 C 58/2015 zo 06.05.2015 spolu s jeho potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15 Co 716/2015 z 10.02.2016.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že v danom prípade sa žalobkyňa podanou žalobou domáha určenia právnej skutočnosti, t.j. určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky v súlade s § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku, ktorej určenie (rozumej právnej skutočnosti) je však možné, iba ak to vyplýva z osobitného právneho predpisu, avšak podľa žalovaného, žalobkyňa nepreukázala, ktorý osobitný právny predpis ju oprávňuje domáhať sa určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky s tým, že takéto oprávnenie nevyplýva zo žiadneho osobitného právneho predpisu a preto, podľa žalovaného je žaloba žalobkyne procesne neprípustnou (napr. Okresný súd Žilina sp. zn. 17Csp 52/2016 zo 07.06.2017). Žalovaný s poukazom na judikatúru (Okresný súd Prešov sp. zn. 11Csp 244/2017 z 09.03.2018; Okresný súd Levice sp. zn. 7C 681/2015 z 24.11.2017) tiež uviedol, že ak by súd určil neprijateľnú zmluvnú podmienku aj tak by to s konečnou platnosťou nevyriešilo stav právnej neistoty medzi sporovými stranami, pretože otázku, či bolo plnené na existujúci alebo na neexistujúci záväzok, možno vyriešiť len v konaní o návrhu na plnenie. Rozhodnutie o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ako by to bolo možné, by nevytvorilo pevný právny základ pre vzťah strán a bolo by iba predpokladom ďalšej žaloby na prípadné vydanie bezdôvodného obohatenia. Keďže záväzok žalobkyne už zanikol splnením v celom rozsahu 30.08.2010, rozhodnutie o určení neprijateľnej zmluvnej podmienky by nezakladalo medzi účastníkmi konania žiadne práva ani povinnosti, resp. žiadny stav by sa tým nezmenil, t.j. jednalo by sa o nezmyselnú žalobu, ktorá by nič neriešila. Inými slovami, podľa žalovaného ak súd rozhodne o vydaní bezdôvodného obohatenia z predmetnej úverovej zmluvy je už bez praktického významu rozhodovať o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky za stavu kedy zmluvný vzťah už zanikol, pretože určovacia žaloba má podľa judikatúry svoje opodstatnenie iba tam kde je ešte len stav ohrozenia práva a nie už jeho porušenie. Podanie takejto určovacej žaloby žalobkyňou, na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky bez jej praktického dopadu a vykonateľnosti na právny vzťah sporových strán, ktorý už dávno zanikol, nič nerieši a žalobkyňa by takto mohla opakovane a bez časového obmedzenia podávať určovacie žaloby napr. na určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, poplatku, zmluvnej pokuty či úroku a pod., čo žalovaný považuje za zneužitie práva, ktoré nepožíva právnu ochranu a takýto postup zo strany žalobkyne je účelovým s cieľom navyšovať trovy konania. V súvislosti s úverovou zmluvou 1 žalovaný uviedol, že ju 22.04.2010 uzatvoril so žalobkyňou, ktorá uzatvorila úverovú zmluvu 1 pod obchodným menom Alena Varjanová - SALÓN HELENA, teda ako fyzická osoba - podnikateľ s označením identifikačného čísla 43872913, takže pri uzatváraní tejto úverovej zmluvy 1 konala v rámci predmetu svojho podnikania a finančné prostriedky jej boli poskytnuté na výkon podnikania. Preto je možné posudzovať tento vzťah ako obchodnoprávny a nie ako spotrebiteľský, keďže ide o zmluvný záväzok medzi dvoma podnikateľskými subjektmi. Žalovaný pri poskytnutí úveru vychádzal z vyhlásení žalobkyne, ktoré potvrdila svojím podpisom v úverovej zmluve 1, pričom žalobkyňa svoju podnikateľskú činnosť ukončila až 01.03.2012. Podľa žalovaného pri uzatváraní úverovej zmluvy je v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch dôležité na aký účel bol úver poskytnutý a nie to, na aký účel bol tento neskôr použitý. Skutočnosť, na čo konkrétne bol žalobkyňou následne poskytnutý úver aj využitý žalovaný neskúma, pretože je to pre neho už nepodstatná informácia. V prípade postavenia žalovaného treba akceptovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu so žalobkyňou vstupoval. Pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie ako spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá viera je všeobecným princípom zmluvného práva (Bundesgerichtshof, SRN, 22.12.2004, VIII ZR 91/04 publikovaný o.i. v Eliáš, K. a kol.: Občanský zákoník. Veľký akademický komentár. 1. svazek. § 1 - 487. Praha, Linde 2008, s. 324; Selucká, M. Ochrana spotrebiteľa v súkromom práve. 1. vydání.

Praha: C. H. Beck 2008, s. 54). Z uvedených dôvodov má žalovaný za to, že úverovú zmluvu 1 nemožno posudzovať v právnom režime spotrebiteľských zmlúv, pretože bola uzavretá medzi dvoma podnikateľskými subjektami. K uplatnenému nároku žalobkyne na bezdôvodné obohatenie uviedol, že žalobkyňa plnila na základe úverovej zmluvy 1, ktorá nikdy nebola vyhlásená za neplatnú a ani právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy nikdy neodpadol. Žalovaný mal za to, že požadovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyne z úverovej zmluvy 1 je premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote k 30.08.2012, ktorá začala plynúť 30.08.2010, kedy žalobkyňa poukázala na účet žalovaného poslednú splátku nad rámec sumy úverovej istiny. V tejto spojitosti s poukazom na judikatúru (Krajský súd v Trenčíne sp. zn. 17Co 263/2017 z 27.06.2018) žalovaný podotkol, že pre premlčanie nároku v subjektívnej premlčacej lehote je podstatná vedomosť žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia, ktorá vedomosť spočíva v jej vedomosti o absencii zákonných náležitostí úverovej zmluvy 1 a teda aj vo vedomosti o jej bezúročnosti a bezpoplatkovosti (vedomosť o obsahu práva), ako aj v jej vedomosti, že plnila záväzok z tejto zmluvy nad rámec poskytnutej istiny. Podľa žalovaného vedomosť o obsahu práva, v danom prípade o danosti práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je ovládaná zásadou „nezalosť práva neospravedlňuje“, ktorú zásadu je treba aplikovať aj v danom prípade a taktiež vedomosť žalobkyne o obsahu úverovej zmluvy 1 je treba odvodzovať od okamihu, kedy túto zmluvu podpísala, pretože podpis je prejavom súhlasu, ktorý predpokladá aj znalosť obsahu. Napokon o poukazovaní platieb nad rámec poskytnutej istiny úveru sa žalobkyňa musela dozvedieť v okamihu, kedy uhradila splátku nad poskytnutú istinu. Žalovaný namietal, žeby sa žalobkyňa dozvedela o bezdôvodnom obohatení až pri návšteve svojho právneho zástupcu, pre návštevu ktorého sa musela rozhodnúť a teda pre toto svoje rozhodnutie musela mať dôvody. Na základe uvedeného mal žalovaný za to, že vedomosť žalobkyne o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a poplatky úveru vznikla v okamihu jej platby nad rámec poskytnutej istiny a nie až v okamihu porady s jej právnym poradcom. Žalovaný tiež podotkol, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bol premlčaný aj v objektívnej premlčacej lehote, pretože pre ustálenie záveru, že pri uzatváraní úverovej zmluvy 1 konal úmyselne s cieľom sa obohatiť, nepostačuje iba všeobecné tvrdenie o jeho zaužívanej praxi pri uzatváraní zmlúv o úvere, ale je nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzatvorenia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzatvorenia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzročený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Podľa žalovaného cit. „... v čase uzatvorenia zmluvy o úvere nemohol mať vedomosť, ani predpokladať to, že o niekoľko rokov neskôr môže byť predmetná zmluva o úvere posúdená ako zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá neobsahuje podstatné náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch.“ Z uvedených dôvodov žalovaný navrhol žalobu zamietnuť.

K „Zmluve o úvere“ č. 800500284 z 25.11.2009

4. Dňa 26.09.2018 bola okresnému súdu doručená aj žaloba, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému vydania jej bezdôvodného obohatenia v sume 337,- Eur a to titulom bezúročnosti a bezpoplatkovosti „Zmluvy o úvere“ č. 800500284 z 25.11.2009 (ďalej len „úverová zmluva 2“), ako aj vyslovenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky v úverovej zmluve 2 a priznania jej náhrady trov konania. Okresný súd o tejto žalobe žalobkyne konal pod sp. zn. 1 Csp 86/2018.

5. Žalobkyňa svoju žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným uzavrela 25.11.2009 „Zmluvu o úvere“ č. 800500284 (úverová zmluva 2) na základe ktorej jej žalovaný poskytol úver v sume 800,- Eur za odplatu 337,- Eur, ktorý úver spolu s odplatom v sume 1 137,- Eur sa žalobkyňa zaviazala žalovanému splatiť v 3-och splátkach po 379,- Eur, ktorú sumu žalobkyňa napokon žalovanému aj zaplatila. V ostatnom žalobkyňa túto svoju žalobu odôvodnila v celom rozsahu absolútne identickými skutkovými a právnymi argumentami, ako aj v prípade úverovej zmluvy 1 (viď vyššie).

K žalobe boli pripojené: „Zmluva o úvere“ č. 800500284 z 25.11.2009 (úverová zmluva 2); znenie bodov 1 - 20 „Všeobecných podmienok poskytnutia úveru“ (bez signovania zmluvnými stranami a bez označenia dátumu ich účinnosti, pozn. súdu); výpis z klientskej zóny žalovaného o stave úverového účtu žalobkyne k úverovej zmluve 2 č. 800500284; prehlásenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS z 19.01.2018 a rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 5 C 58/2015 zo 06.05.2015 spolu s jeho potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15 Co 716/2015 z 10.02.2016.

6. Žalovaný svoje vyjadrenie k tejto žalobe založil taktiež na absolútne skutkovo a právne identickej argumentácii, ako to učinil vo vzťahu k žalobe týkajúcej sa úverovej zmluvy 1 (viď vyššie).

Spojené konanie.

7. Uznesením č. k. 1 Csp 85/2018-57 zo 06.11.2018 okresný súd s právoplatnosťou od 14.11.2018 spojil na spoločné konanie konania vedené na okresnom súde pod sp. zn. 1 Csp 85/2018 a sp. zn. 1 Csp 86/2018 s tým, že spoločné konanie bude ďalej vedené pod sp. zn. 1 Csp 85/2018 z dôvodu, že obe veci sa týkajú identických strán sporu a skutkovo spolu súvisia.

8. V zmysle dodatku č. 5 sp. zn. 1SprR. 5/2019 z 22.02.2019 k Rozvrhu práce Okresného súdu Bardejov na rok 2019 došlo s účinnosťou od 27.02.2019 k zmene v osobe zákonného sudcu konajúceho a rozhodujúceho v tejto veci.

9. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení (replika) k stanoviskám žalovaného, podaným vo veciach sp. zn. 1 Csp 85/2018 a sp. zn. 1 Csp 86/2018, prostredníctvom svojho právneho zástupcu namietala tvrdenie žalovaného o neprípustnosti žaloby podľa § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku (CSP) a to s poukazom jednak na § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch; ako aj na čl. 3 ods. 1 CSP; na čl. 169 Lisabonskej zmluvy; na § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka (OZ); na § 298 ods. 2 CSP a na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18 Co 120/2017 z 26.10.2017. Ustanovenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch umožňuje spotrebiteľovi domáhať sa žalobou určenia neplatnosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy alebo domáhať sa určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru s tým, že podotkla, že v zmysle zásady, že vo väčšom je obsiahnuté menšie, ak sa možno domáhať určenia neplatnosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je možné domáhať sa určenia neplatnosti aj jej časti. Žalobkyňa taktiež podotkla, že výpočet typov žalôb v § 137 CSP nie je taxatívny, ale príkladný (demonštratívny), čo je evidentné aj vzhľadom na jeho slovné vyjadrenie v slove „najmä“ s tým, že je treba mať na zreteli, že podľa čl. 3 ods. 1 CSP je každé ustanovenie CSP potrebné vykladať v súlade s Ústavou SR, s verejným poriadkom, s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon a s medzinárodnoprávnymi záväzkami SR, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou ESLP a ESD. Okrem toho žalobkyňa uviedla, že aj zákonodarca slovnou formuláciou § 53a ods. 1 OZ a § 298 ods. 2 CSP taktiež počítal s tým, že súdy budú vyslovovať, resp. určovať neplatnosť aj jednotlivých zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách a to popri konaniach o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach aj v individuálnych spotrebiteľských sporoch s účinkami inter partes (medzi stranami), čo má vyplývať z komentára tvorcov Civilného sporového poriadku a tiež napr. z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Ndc 20/2016 z 23.01.2017, či Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18 Co 120/2017 z 26.10.2017. Vo vzťahu k argumentácii žalovaného o uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty žalobkyňa doplnila, že pre začiatok jej plynutia nie je podstatná vedomosť o protiprávnom úkone škodcu, ale podstatnou je subjektívna vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia, t.j. o konkrétnej majetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorá je vyčísľiteľná v peniazoch, ako aj vedomosť o osobe, ktorá sa na úkor poškodeného obohatila, pričom rozhodujúcou je skutočná (preukázaná) vedomosť o uvedenom a nielen vedomosť predpokladaná, t.j. nie je podstatným, že sa o týchto skutočnostiach mohol poškodený dozvedieť už skôr (napr. Najvyšší súd SR sp. zn. 3 Cdo 145/2004). Nadväzne žalobkyňa uviedla, že v čase kedy od nej žalovaný prijímal platby nad výšku istiny, žalobkyňa žila v omyle, že žalovaný tieto platby prijíma v súlade so zákonom, pričom tento omyl spôsobil žalovaný porušením spotrebiteľského práva v čase, keď verila, že pri poskytovaní úveru postupuje s náležitou starostlivosťou a podľa zákona. O bezdôvodnom obohatení sa žalobkyňa dozvedela až od združenia na ochranu spotrebiteľov, a preto až získaním vedomosti o týchto skutočnostiach u nej prichádzalo do úvahy podanie žaloby a až od tohto momentu mohla začať vo veci plynúť subjektívna premlčacia doba. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 67/2011 a na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co 155/2016 z 27.02.2017. K objektívnej premlčacej lehote žalobkyňa uviedla, že žalovaný ako profesionál v dobe, keď pripravil formulárovú úverovú zmluvu musel vedieť, že ak do zmluvy neuvedie zákonom predpísané náležitosti tak, aby bola zmluva platnou, prípadne aby nebola bezúročnou a bezpoplatkovou, tak aj keď z toho nemusí vyplývať už priamo úmysel bezdôvodne sa obohatiť, že tým žalovaný vedome vytvoril stav, z ktorého budúce bezdôvodné obohatenie môže vzniknúť, a musel s tým byť aj uzročený. Žalovaný prijal platbu, ktorá mu bola vyplatená v rozpore so zákonom a napriek tomu si ju ponechal, preto objektívna lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia začína plynúť od momentu keď takúto platbu veriteľ od spotrebiteľa prijal. Konanie subjektu, ktorý dlhodobo a opakovane poskytuje spotrebiteľské úvery, na základe vadných zmlúv, sa nedá hodnotiť inak, ako úmyselné konanie vedúce k bezdôvodnému obohacovaniu sa tým, že nedáva svoje zmluvy do súladu so spotrebiteľským právom. Doba, počas ktorej žalovaný poskytuje úvery a ich množstvo, vylučujú inú možnosť, ako tú, že žalovaný sa na úkor spotrebiteľov obohacuje úmyselne a nejde o náhodné jednorazové nedbanlivostné

zlyhanie. Je vylúčené, aby žalovaný, ako profesionál v poskytovaní úverov, nepoznal spotrebiteľské právo a prijímal platby nad spotrebiteľovi poskytnutú sumu pri neplatných úveroch, alebo nad istinu úveru pri bezúročných a bezpoplatkových úveroch. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že je to sám veriteľ, kto pripravuje takéto neplatné úverové zmluvy, alebo bezúročné a bezpoplatkové úvery.

10. Žalovaný sa k stanovisku (replika) žalobkyne, ktoré mu bolo doručené 22.04.2021 už písomne nevyjadril.

11. Na pojednávaní konanom 08.06.2021 sa napriek riadne vykázanému doručenia predvolania (18.05.2021) nezúčastnil žalovaný, ktorý svoju neprítomnosť neospravedlnil, preto okresný súd postupom podľa § 180 CSP vec prejednal v neprítomnosti žalovaného, pričom na pojednávaní prítomný právny zástupca žalobkyne uviedol, že na žalobe trvá v celom rozsahu tak, ako bola podaná s tým, že žalobkyňa sa domáha vydania jej bezdôvodného obohatenia z dvoch úverových zmlúv a to v rozsahu sumy prevyšujúcej sumy jej poskytnutých úverov. Dovoľavajúc sa svojho písomného vyjadrenia má za to, že žalobkyňa sa dostatočne vyjadrila k žalovaným vznesenej námietke premlčania s tým dôrazom, že v danom prípade sa má uplatniť objektívna 10 ročná premlčacia lehota a taktiež dostatočne odôvodnila vo svojich písomných vyjadreniach aj oprávnenie žalobkyne ako spotrebiteľa dovoľávať sa určenia neprijateľnosti zmluvných dojednaní a napokon podotkol, že aj v obdobných veciach týkajúcich sa žalobkyne bolo na Okresnom súde Bardejov deklarované, že žalobkyni boli poskytnuté žalovaným úvery ako fyzickej osobe, nepodnikateľovi na jej osobnú spotrebu, takže sa jedná aj v danom prípade o spor spotrebiteľský, pričom v tejto súvislosti predložil do spisu rozhodnutie Okresného súdu Bardejov sp. zn. 3 Csp 86/2018, ako aj potvrdzujúce rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 CoCsp 29/2020. Z uvedených dôvodov navrhol žalobe žalobkyne vyhovieť a priznať jej nárok na náhradu trov konania.

12. Okresný súd vykonal dokazovanie vyjadreniami sporových strán, ako aj nimi predloženými listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav.

K úverovej zmluve 1 č. 800500562 z 22.04.2010.

13. Zo zmluvy o úvere 1 č. 800500562 uzavretej 22.04.2010 vyplýva, že žalovaný poskytol žalobkyni, ktorá je v úverovej zmluve 1 okrem svojho mena a priezviska, bydliska, rodného čísla a čísla občianskeho preukazu označená aj obchodným menom, miestom podnikania a identifikačným číslom podnikateľa, úver vo výške 1 000,- Eur. V zmluve je zaškrtnutá kolónka, že sa jedná o opakovanú zmluvu s tým, že predchádzajúca úverová zmluva mala č. 800500284. Žalobkyňa ako dlžníčka sa zaviazala vrátiť jej poskytnutý úver zvýšený o poplatok vo výške 520,- Eur, t.j. celkom mala za úver zaplatiť sumu 1 520,- Eur, ktorú sa zaviazala splatiť v 4-och mesačných splátkach po 380,- Eur počnúc dňom 20.05.2010 na účet žalovaného ako veriteľa. V úverovej zmluve 1 je zaškrtnutá kolónka formulára zmluvy, že dlžník (žalobkyňa) prehlasuje, že úverové finančné prostriedky jej boli poskytnuté na výkon podnikania.

14. Podľa bodu 12 „Všeobecných podmienok poskytnutia úveru“ k úverovej zmluve 1 č. 800500562 z 22.04.2010 cit. „Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi, čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou.“

15. Podľa bodu 17 „Všeobecných podmienok poskytnutia úveru“ k úverovej zmluve 1 č. 800500562 z 22.04.2010 cit. „Zmluvné strany sa dohodli v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom.“

16. Podľa výpisu z klientskej zóny žalovaného o stave úverového účtu žalobkyne k úverovej zmluve 1 č. 800500562 z 22.04.2010, bol úver 1 000,- Eur poskytnutý na základe tejto úverovej zmluvy 1 žalobkyňou už vyplatený v sume 1 520,- Eur.

17. V prehlásení č. H 14/18 z 19.01.2018 Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS (ďalej len „Združenie“) uviedlo, že dňa 26.09.2016 sa na nich obrátila žalobkyňa s prosbou o konzultáciu ohľadom úverovej zmluvy 1 č. 800500562 z 22.04.2010 s tým, že Združenie žalobkyňu informovalo, že predmetná úverová zmluva 1, je pre absenciu zákonných náležitostí bezúročnou a bezpoplatkovou a teda, že o sumu ktorú žalobkyňa jej poskytnutú sumu úveru preplatila sa žalovaný obohatil, ktorej vydania sa

žalobkyňa môže domáhať súdnou cestou s tým, že úverová zmluva 1 obsahuje aj neprijateľné zmluvné dojednania. Združenie odporúčalo žalobkyni obrátiť sa ohľadom právnych služieb na advokáta.

18. Z oznámenia Daňového úradu Prešov, pobočka Bardejov č. 100834127/2021 zo 14.05.2021, vyplýva, že žalobkyňa už v tomto období nedisponuje žiadnymi účtovnými dokladmi z jej podnikateľskej činnosti za obdobie roku 2010.

K úverovej zmluve 2 č. 800500284 z 25.11.2009.

19. Zo zmluvy o úvere 2 č. 800500284 uzavretej 25.11.2009 vyplýva, že žalovaný poskytol žalobkyni, ktorá je v úverovej zmluve 2 okrem svojho mena a priezviska, bydliska, rodného čísla a čísla občianskeho preukazu označená aj obchodným menom, miestom podnikania a identifikačným číslom podnikateľa, úver vo výške 800,- Eur. V zmluve je zaškrtnutá kolónka, že sa jedná o opakovanú zmluvu s tým, že predchádzajúca úverová zmluva mala č. 8056928. Žalobkyňa ako dlžníčka sa zaviazala vrátiť jej poskytnutý úver zvýšený o poplatok vo výške 337,- Eur, t.j. celkom mala za úver zaplatiť sumu 1 137,- Eur, ktorú sa zaviazala splatiť v 3-och mesačných splátkach po 379,- Eur počnúc dňom 25.12.2009 na účet žalovaného ako veriteľa. V úverovej zmluve 2 je zaškrtnutá kolónka formulára zmluvy, že dlžník (žalobkyňa) prehlasuje, že úverové finančné prostriedky jej boli poskytnuté na výkon povolania.

20. Podľa bodu 12 „Všeobecných podmienok poskytnutia úveru“ k úverovej zmluve 2 č. 800500284 z 25.11.2009 cit. „Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi, čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou.“

21. Podľa bodu 17 „Všeobecných podmienok poskytnutia úveru“ k úverovej zmluve 2 č. 800500284 z 25.11.2009 cit. „Zmluvné strany sa dohodli v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom.“

22. Podľa výpisu z klientskej zóny žalovaného o stave úverového účtu žalobkyne k úverovej zmluve 2 č. 800500284 z 25.11.2009, bol úver 800,- Eur poskytnutý na základe tejto úverovej zmluvy 2 už žalobkyňou vyplatený v sume 1 137,- Eur.

23. V prehlásení č. H 16/18 z 19.01.2018 Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS (ďalej len „Združenie“) uviedlo, že dňa 26.09.2016 sa na nich obrátila žalobkyňa s prosbou o konzultáciu ohľadom úverovej zmluvy 2 č. 800500284 z 25.11.2009 s tým, že Združenie žalobkyňu informovalo, že predmetná úverová zmluva 2, je pre absenciu zákonných náležitostí bezúročnou a bezpoplatkovou a teda, že o sumu ktorú žalobkyňa jej poskytnutú sumu úveru preplatila sa žalovaný obohatil, ktorej vydania sa žalobkyňa môže domáhať súdnou cestou s tým, že úverová zmluva 2 obsahuje aj neprijateľné zmluvné dojednania. Združenie odporúčalo žalobkyni obrátiť sa ohľadom právnych služieb na advokáta.

24. Z okresnému súdu z jeho rozhodovacej činnosti známeho rozsudku okresného súdu č. k. 7 Csp 94/2016-77 z 08.02.2018 vyplýva, že týmto rozsudkom okresný súd určil, že je neprijateľnou a teda neplatnou zmluvná podmienka uvedená v bode 12. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru k „Zmluve o úvere“ č. 800500284 z 25.11.2009 v tomto znení: „Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi čo do dôvodu i výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou.“

V bodoch 22., 23. a 24. okresný súd vo svojom rozsudku č. k. 7 Csp 94/2016-77 z 08.02.2018 tiež uviedol cit. „Po vykonanom dokazovaní mal súd za preukázané, že medzi stranami sporu bol založený záväzkový vzťah, a to na základe zmluvy o úvere č. 800500284 zo dňa 25.11.2009. Gro argumentácie žalovaného, ale aj celé právne posúdenie veci spočívalo na tom, či v danom prípade ide alebo nejde o spotrebiteľskú zmluvu. Súd sa v tejto súvislosti zamerlal na otázku právneho posúdenia zmluvy v zmysle ustanovenia § 52 Občianskeho zákonníka a pri posudzovaní uvedenej úverovej zmluvy zistil, že táto je spotrebiteľskou zmluvou s poukazom na § 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

V súlade s ustanovením § 52 odsek 1 Občianskeho zákonníka sa za spotrebiteľskú zmluvu považuje každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. V danom

prípade je nesporné, a to vzhľadom na povahu účastníkov tejto zmluvy, že predmetný zmluvný vzťah je vzťahom spotrebiteľským, keďže žalovaný ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzavrel predmetnú zmluvu so žalobkyňou, ktorá je fyzickou osobou - nepodnikateľom. Žalovaný sa bránil tým, že žalobkyňa nebola spotrebiteľom. Z vyznačenia účelu na výkon „povolania“ však nie je jednoznačne preukázané, že úver bol vzatý za účelom podnikania. Súdu zo svojej činnosti je však známe, že u žalovaného sú pochybnosti nad takýmto vyznačeným účelom úveru vo viacerých veciach, a to v súvislosti s tvrdeniami dlžníkov, že obchodní zástupcovia sa dopustili nekalej obchodnej praktiky a svojvoľne vyznačili spotrebiteľom povolenie ako účel úveru bez toho, že by to bolo skutočným dôvodom uzavretia zmluvy (napr. v mnohých prípadoch stačilo na vyznačenie účelu úveru ako na „povolanie alebo podnikanie“, že spotrebiteľ bol držiteľom živnostenského listu). Pochybnosti umocňujú i rozhodnutia súdov o uložení povinnosti žalovanému, aby sa tejto nekalej obchodnej praktiky zdržal. Zároveň súd mal preukázané i z odpovede Daňového úradu Prešov zo dňa 6.11.2017 to, že predmetná zmluva o úvere sa nenachádzala v účtovníctve daňového subjektu - Alena Varjanová - SALÓN HELENA, rovnako tak ani vykonané úhrady neboli v jej účtovníctve účtované. Vzhľadom na vyššie uvedené súd nemal pochybnosti o povahe zmluvného vzťahu medzi stranami sporu ako spotrebiteľského.

Vzhľadom k tomu, že súd jednoznačne má za to, že zmluvný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, na tento je tak potrebné prednostne aplikovať špeciálne spotrebiteľské právo, a to hlavne zákon o spotrebiteľských úveroch, zákon o ochrane spotrebiteľa a neupravených otázkach Občiansky zákonník a Obchodný zákonník len tam, kde neodporuje občianskoprávnej úprave spotrebiteľských vzťahov. Podľa § 54 odsek 2 Občianskeho zákonníka sa v pochybnostiach použije právna úprava, ktorá je v prospech spotrebiteľa. V Obchodnom zákonníku je síce zmluva o úvere upravená ako absolútny obchod bez ohľadu na povahu účastníkov, avšak keď ide o úver poskytovaný spotrebiteľovi na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania je potrebné prednostne aplikovať občianskoprávne predpisy. Spotrebiteľské právo je aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku špeciálnym právom, a má teda prednosť. V tomto smere tak súd námietky žalovaného týkajúce sa dohody zmluvných strán o aplikácii Obchodného zákonníka, resp. o zmluve o úvere ako absolútnom obchode vyhodnotil ako nedôvodné.“

Rozsudok okresného súdu č. k. 7 Csp 94/2016-77 z 08.02.2018 bol potvrdený aj rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 18 Co 63/2018-131 z 12.09.2018.

25. Z okresnému súdu z jeho rozhodovacej činnosti známeho rozsudku okresného súdu č. k. 3 Csp 86/2018-131 z 27.02.2020 vyplýva, že týmto rozsudkom okresný súd vyhodnotil ako bezpoplatkovú a bezúročnú aj úverovú zmluvu č. 8056928 z 23.01.2009, t.j. úverovú zmluvu uzavretú medzi žalobkyňou a žalovaným, ktorá predchádzala uzavretiu v tomto konaní preskúmvanej úverovej zmluve 2 č. 800500284 z 25.11.2009, z ktorého dôvodu okresný súd zaviazal žalovaného k vydanou žalobkyňi bezdôvodného obohatenia v sume 544,- Eur s prísl. a tiež okresný súd konštatoval neprijateľnosť a teda neplatnosť zmluvnej podmienky uvedenej v bode 20. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru k „Zmluve o úvere“ č. 8056928 z 23.01.2009 v tomto znení: „Obidve zmluvné strany sa dohodli v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom.“

Rozsudok okresného súdu č. k. 3 Csp 86/2018-131 z 27.02.2020 bol potvrdený aj rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 3 Co Csp 29/2020 z 29.09.2020.

26. Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) „Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.“

27. Podľa § 298 ods. 1 CSP „Súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.“

28. Podľa § 298 ods. 2 CSP „Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi

bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.“

29. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy 1 aj úverovej zmluvy 2 (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.“

30. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBchZ“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.“

31. Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.“

32. Podľa § 53 ods. 1 až 3 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.“

33. Podľa § 53 ods. 4 písm. a) OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy.“

34. Podľa § 53 ods. 5 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.“

35. Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.“

36. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.“

37. Podľa § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.“

38. Podľa § 3 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.“

39. Podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať

- a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu,
- b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- c) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,
- h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu,
- i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- k) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok,
- l) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- m) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) prvom až piatom bode, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; pričom sa uvedie výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad,
- n) oprávnenie spotrebiteľa na zníženie celkových nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6 a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti,
- o) upozornenia týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- p) práva spotrebiteľa podľa § 7,
- q) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- r) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- s) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 8 ods. 1.“

40. Podľa § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.“

41. Podľa § 4 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.“

42. Podľa § 8 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Kontrolu dodržiavania obchodných podmienok veriteľov a zmluvných podmienok ponúkaných spotrebiteľom ustanovených týmto zákonom vykonáva Slovenská obchodná inšpekcia.“

43. Podľa § 39 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.“

44. Podľa § 451 ods. 1 a 2 OZ „Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.“

45. Podľa § 457 OZ „Ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.“

46. Podľa prvej vety § 100 ods. 1 OZ „Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110).“

47. Podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ „Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.“

48. V danom prípade sa žalobkyňa podanými žalobami domáha voči žalovanému vydania jej bezdôvodného obohatenia titulom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverových zmlúv 1 a 2 z dôvodu v nich absentujúcich obligatórnych zákonných náležitostí a tiež sa domáha vyslovenia neprijateľnosti a teda neplatnosti zmluvných dojednaní v týchto úverových zmluvách 1 a 2.

K úverovej zmluve 1 č. 800500562 z 22.04.2010

49. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd za preukázané, že medzi stranami sporu bol úverovou zmluvou 1 č. 800500562 z 22.04.2010 založený záväzkový vzťah, avšak okresný súd sa v prvom rade musel vysporiadať s tým, či sa v danom prípade jedná alebo nejedná o záväzkovo-právny vzťah spotrebiteľského charakteru a to v interakcii s obrannou argumentáciou žalovaného, že v danom prípade bol žalobkyňi úver poskytnutý za účelom výkonu podnikania, ktorá možnosť bola v dotknutej úverovej zmluve 1 zaškrtnutá aj v príslušnej formulárovej kolónke zmluvy a žalobkyňou signovaná a teda podľa žalovaného sa nejedná v danom prípade o vzťah spotrebiteľsko-dodávateľský, ale o vzťah medzi dvoma podnikateľmi. V uvedenej súvislosti okresný súd dáva do pozornosti, že, tak ako už aj bol v obdobnej veci žalobkyne konštatoval aj Krajský súd v Prešove sp. zn. 18 Co 63/2018 z 12.09.2018, samotné zaškrtnutie kolónky, že úver sa poskytuje na výkon povolania alebo podnikania v zmluve o poskytnutí úveru, nie je bez ďalšieho preukázania toho, že ide o úver poskytnutý na podnikateľské účely. Ohľadom preukázania tejto okolnosti, t.j. že úver bol skutočne poskytnutý za účelom podnikania, znáša dôkazné bremeno dodávateľ, čiže tento je zaťažený k preukázaniu tejto zmluvnej podmienky. V danom prípade však žalovaný v tomto smere dôkazné bremeno podľa okresného súdu neunesol. Žalovaný nepreukázal, napr. žeby sama žalobkyňa bola dopísala do úverovej zmluvy, že úver je jej poskytovaný za účelom výkonu podnikania prípadne s akým cieľom, žalovaný iba argumentoval tým, že vo formulárovom type úverovej zmluvy 1, v ktorej boli k dispozícii kolónky označujúce rôzny účel poskytnutia úveru a to konkrétne kolónky - „zamestnanie“; „povolanie“; „podnikanie“ a „iný účel“, bola zaškrtnutá kolónka „podnikanie“, ktoré prehlásenie mal žalovaný bez ďalšieho za pravdivé, keďže žalobkyňa v čase uzavretia úverovej zmluvy 1 bola podnikateľkou (živnostníčkou) a úverovú zmluvu 1 aj podpísala. V tomto smere okresný súd toto tvrdenie žalovaného nepovažoval za dostatočne presvedčivé a hodnoverné a to jednako vzhľadom na skutočnosť, že z praxe žalovaného je zrejmé, že úverové zmluvy vypĺňajú obchodní agenti alebo zamestnanci žalovaného a klient ich iba signuje, často bez vedomosti o ich dôsledkoch a jednako kvôli okresnému súdu zo svojej rozhodovacej činnosti známej žalovaným zaužívanej praxe, podľa ktorej u žiadateľa o úver, ktorý mal oprávnenie na podnikanie žalovaný automaticky deklaroval v zmluve účel úveru tak, že úver je určený na podnikanie, taktiež vo viacerých súdnych sporoch dlžníci uvádzajú, že obchodní zástupcovia žalovaného sa dopustili nekalej obchodnej praxe a svojvoľne vyznačili spotrebiteľom povolenie ako účel úveru bez toho, že by to bolo skutočným dôvodom uzavretia zmluvy (napr. v mnohých prípadoch stačilo na vyznačenie účelu úveru ako na „povolanie alebo podnikanie“, že spotrebiteľ bol držiteľom živnostenského listu), takéto praktiky žalovaného boli aj s ohľadom na žalobkyňou citovanú výzvu Európskej komisie č. 2012/4165 vyhodnotenú ako nekalé. Uvedené pochybnosti umocňujú i rozhodnutia súdov o uložení povinnosti

žalovanému, aby sa tejto nekalej obchodnej praktiky zdržal. Okrem toho je okresnému súdu z vlastnej rozhodovacej činnosti známe (napr. sp. zn. 7Csp 94/2016; sp. zn. 3Csp 89/2016, sp. zn. 6Csp 91/2016; sp. zn. 3Csp/86/2018), že konkrétne aj vo vzťahu k žalobkyni žalovaný opakovane vyznačoval ako účel poskytnutia jej úveru „podnikanie“ a to aj napriek tomu, že žalobkyňa ako klientka o poskytnutie finančných prostriedkov na účel investície do svojho podnikania nežiadala, ale finančné prostriedky žiadala na použitie pre osobnú potrebu. V konaní vedenom pod sp. zn. 7Csp 94/2016 súd dožiadaním Daňového úradu Prešov, pobočka Bardejov napríklad zistil, že v účtovníctve žalobkyne neboli evidované žiadne záväzky vyplývajúce zo zmluvy o úvere uzavretej medzi ňou a žalovaným 25.11.2009. Aj v ostatných vyššie označených konaniach tunajší súd dospel k záveru, že úverové zmluvy uzavreté medzi žalobkyňou a žalovaným majú spotrebiteľský charakter, hoci v tom čase žalobkyňa aj podnikala. V danom prípade žalobkyňa odôvodnila uzavretie úverovej zmluvy 1 z 22.04.2010 tým, že tento si zobrala za účelom splatenia už skôr jej žalovaným poskytnutého úveru na súkromný účel (náklady na cestu detí do zahraničia), ktorý skorší úver nevedela splácať (reťazenie úverov). Uvedené tvrdenie žalobkyne sa javí hodnoverným už aj z dôvodu, že v úverovej zmluve 1 z 22.04.2010 je uvedené, že sa jedná o opakovanú úverovú zmluvu s tým, že jej predchádzajúca úverová zmluva bola úverová zmluva č. 800500284 z 25.11.2009 (v tomto konaní je to úverová zmluva 2, viď ďalej, pozn. súdu), pričom práve aj táto úverová zmluva 2 z 25.11.2009 predchádzajúca na tomto mieste preskúmvanej úverovej zmluve 1 z 22.04.2010, bola rozsudkom okresného súdu sp. zn. 7Csp 94/2016 z 08.02.2018 kvalifikovaná ako zmluva spotrebiteľská a tento záver bol verifikovaný (potvrdený) aj rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18 Co 63/2018 z 12.09.2018. V tejto súvislosti okresný súd na margo poznamenáva, že o formálnosti a účelnosti postupu žalovaného pri uzatváraní úverových zmlúv bez zohľadnenia skutočnej vôle klienta žiadajúceho o úver, resp. bez zohľadnenia jeho skutočného účelu svedčí aj fakt, že napríklad v prípade žalobkyne bola v úverovej zmluve 1 z 22.04.2010 zaškrtnutá kolónka účelu úveru „podnikanie“ avšak bez zmeny statusu žalobkyne v úverovej zmluve 2 z 25.11.2009 bola zaškrtnutá kolónka účelu úveru „povolanie“, z čoho možno usúdiť, že postup žalovaného nekopíruje skutočný účel úveru ale iba cielene sa formálne snaží situovať klienta do pozície, v ktorej by mu bola odňatá spotrebiteľská ochrana a to iba z dôvodu, že klient prípadne disponuje podnikateľským oprávnením, avšak nezisťuje skutočný účel úverovania. Podľa okresného súdu v danom prípade žalobkyňa v žalobe primerane odôvodnila použitie poskytnutého spotrebiteľského úveru, ako aj reťazenie úverových zmlúv spotrebiteľského charakteru, pri ktorých novým úverom z 22.04.2010 uhrádzala skorší úver z 25.11.2009 a teda odôvodnila, prečo ani tento úver nemohol byť u nej použitý na výkon jej podnikania, ale naopak, že získané prostriedky boli použité len na refinancovanie pôvodného úveru, ktorý bol taktiež použitý na bežnú spotrebu žalobkyne (viď vyššie označené súdne rozhodnutia). Vzhľadom na vyššie uvedené preto okresný súd nemal pochybnosti o povahe zmluvného vzťahu medzi stranami sporu ako spotrebiteľského.

50. Okresný súd teda ustálil, že záväzkový vzťah založený medzi žalobkyňou a žalovaným úverovou zmluvou 1 č. 800500562 z 22.04.2010 je spotrebiteľského charakteru, pretože žalovaný ako právnická osoba poskytol žalobkyni ako fyzickej osobe úver v rámci predmetu svojho podnikania, pričom žalobkyňa čerpala úver ako fyzická osoba nepodnikateľka, hoci mala v tom čase oprávnenie na výkon podnikania. Preto nemôžu byť pochybnosti o použití ustanovení Občianskeho zákonníka na posúdenie náležitostí celej úverovej zmluvy 1, vrátane podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý, ako aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (zákon o spotrebiteľských úveroch).

51. V súvislosti s uvedeným záväzkovo-právnym vzťahom medzi žalobkyňou a žalovaným okresný súd v prvom rade uvádza, že úverová zmluva je absolútnym obchodom (§ 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka) a preto by sa na ňu za iných okolností vzťahovali príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.). Avšak vzhľadom na povahu účastníkov zmluvného vzťahu, t.j. dodávateľ a spotrebiteľ, prednosť pred týmito ustanoveniami majú ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou spotrebiteľského práva a to predovšetkým § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zároveň zákon o spotrebiteľských úveroch. Zákon č. 102/2014 Z.z. zmenil a doplnil niekoľko právnych predpisov za účelom zabezpečiť vyššiu úroveň právnej ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských právnych vzťahoch. Uvedeným zákonom bolo s účinnosťou od 01.04.2015 novelizované znenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Uvedené zákonné ustanovenie neobsahuje žiadne prechodné ustanovenia, ktoré by obmedzovali jeho účinnosť iba na zmluvy uzavreté po 01.04.2015. Použitie zákonného ustanovenia § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka na všetky právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou konštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom

rozsudku sp. zn. 3 MCdo 14/2014 z 21.04.2015. Podľa § 54 odsek 2 Občianskeho zákonníka sa v pochybnostiach použije právna úprava, ktorá je v prospech spotrebiteľa. Spotrebiteľské právo je aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku špeciálnym právom, a má teda prednosť. V tomto smere neobstojí ani dojednanie sporových strán v bode 17 „Všeobecných podmienok poskytnutia úveru“ k úverovej zmluve 1 č. 800500562 z 22.04.2010 o ich dohode týkajúcej sa aplikácie Obchodného zákonníka na všetky ich právne vzťahy.

52. Skôr však, než by sa okresný súd zaoberal vyhodnoteným (ne)prijateľnosťou a teda (ne)platnosťou uvedeného dojednania v bode 17 „Všeobecných podmienok poskytnutia úveru“ k úverovej zmluve 1 č. 800500562 z 22.04.2010, ako aj dojednania v bode 12 „Všeobecných podmienok poskytnutia úveru“ k úverovej zmluve 1 č. 800500562 z 22.04.2010, bolo nevyhnutným vyjadriť sa k obrannej námietke žalovaného o procesnej neprípustnosti žaloby na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky a o nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení. V tejto spojitosti okresný súd uvádza, že spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky a nie je preto rozhodné, či žalobou dochádza súčasne aj k uplatneniu práva na plnenie vyplývajúce z neprijateľnej podmienky, keďže predmetom súdneho posúdenia môže byť aj samostatné posúdenie, či zmluvná podmienka je alebo nie je z objektívneho hľadiska spôsobilá negatívne zasiahnuť do práv spotrebiteľa. Z čl. 6 bodu 1 Smernice Rady EÚ 93/13 EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, vyplýva povinnosť členských štátov zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva neboli pre spotrebiteľa záväzné. V tomto kontexte okresný súd podotýka, že pri žalobách spotrebiteľov o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky sa nejedná o žalobu o určenie právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d) CSP, ale o osobitný druh žalôb vyplývajúci z právneho predpisu, v danom prípade z § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (napr. Najvyšší súd SR sp. zn. 6Cdo 27/2018 z 28.03.2019). Navyše s účinnosťou od 01.01.2018 zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a ďalších právnych predpisov, v § 11 ods. 4 explicitne vymedzil, že spotrebiteľ sa môže na súde domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru. Preto aj tento uplatnený žalobný nárok žalobkyne je procesne prípustný a bolo sa ním potrebné meritórne sa zaoberať.

53. Vo vzťahu k naliehavosti právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení, napriek tomu, že žalobkyňa už úver 1 zaplatila v celom rozsahu, čo vyplýva tak z podanej žaloby, ako aj z vykonaných dôkazov a to z výpisu z klientskej zóny žalovaného, ktorú skutočnosť napokon nespochybnil ani sám žalovaný, tak v súvislosti s ustanoveniami tak Občianskeho zákonníka ako aj zákona o ochrane spotrebiteľa je vždy daný naliehavý právny záujem na tom, aby bola vyslovená neprijateľná zmluvná podmienka, keďže ide o zmluvný vzťah, ktorý má byť vyvážený a zodpovedať ustanoveniam zákona. V Slovenskej republike sú tieto vzťahy upravované jednak v Občianskom zákonníku, ale samozrejme Slovenská republika ako členská krajina EÚ je viazaná aj už zmienkou Smernicou Rady EÚ č. 93/13 a v tomto prípade sa kladie dôraz na to, že členský štát musí zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol viazaný nekalými podmienkami (rozsudok Mostaza Claro bod 37, Asturcom bod 51). Spotrebiteľ vždy môže žiadať prehodnotiť tento vzťah hlavne v dôsledku početnej judikatúry slovenských súdov v obdobných právnych veciach a následne môže vyvodiť ešte z takto určenej neprijateľnej podmienky konzekvencie, tak ako mu Občiansky zákonník ako aj zákon na ochranu spotrebiteľa umožňuje (rozsudok Súdného dvora EÚ C-240/98, C-244/98; napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 18Co 63/2018 z 12.09.2018).

54. Podľa § 53 OZ sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami také podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Uvedené kladie požiadavku na dodávateľov, aby v spotrebiteľských zmluvách pristupovali k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi, pretože spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu spotrebiteľ nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení. Neprijateľnou zmluvnou

podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. Z rozhodovacej činnosti súdov vyplýva, že za neprijateľnú sa považuje aj zmluvná podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch).

55. V uvedených súvislostiach, v spojitosti s dojednaním bode 17 „Všeobecných podmienok poskytnutia úveru“ k úverovej zmluve 1 č. 800500562 z 22.04.2010, podľa ktorej cit. „Zmluvné strany sa dohodli v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom.“, okresný súd konštatuje, že takáto dohoda z hľadiska súdnej kontroly zákonnosti neobstojí, pretože sa ňou obchádza cit. § 52 ods. 1 a nasl. OZ a teda v spojení s cit. § 39 OZ je takáto dohoda neplatnou, pretože už samotný charakter zmluvných strán (dodávateľ a spotrebiteľ) predurčuje charakter tejto zmluvy, ako zmluvy spotrebiteľskej spravujúcej sa prednostne režimom spotrebiteľskej právnej úpravy, ak je to v záujme spotrebiteľa. Neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky okresný súd vidí v tom, že podľa § 54 ods. 1 OZ sa zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou nemôžu odchyliť od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa. Je nesporné, že žalobkyni ako spotrebiteľke v predmetnom záväzkovom vzťahu so žalovaným ako dodávateľom, poskytuje väčšiu ochranu jej práv, právna úprava zakotvená v Občianskom zákonníku a nie v Obchodnom zákonníku, keďže ju vo vzťahu s dodávateľom chráni ako slabšiu zmluvnú stranu. Preto dojednanie, že záväzkový vzťah medzi stranami sporu sa bude riadiť ustanoveniami Obchodného zákonníka, je zmluvným dojednaním, ktoré sa odchyľuje od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa. Zároveň má okresný súd za to, že uvedená zmluvná podmienka nebola dojednaná individuálne, žalobkyňa nemohla ovplyvniť obsah „Všeobecných podmienok poskytnutia úveru“, pričom tieto „Všeobecné podmienky poskytnutia úveru“ žalobkyňou neboli ani podpísané. Súčasne okresný súd podotýka, že z jeho činnosti je mu známe, že uvedené dojednanie o aplikácii Obchodného zákonníka, ktoré dojednanie žalovaný používa v ním dojednávanych spotrebiteľských zmluvách, bolo už opakovane právoplatnými rozhodnutiami súdov určené za neprijateľnú zmluvnú podmienku [napr. rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 5C/192/2014 zo 04.02.2015 v spojení s opravným uznesením z 24.06.2015 a v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/476/2015 z 19.07.2016; rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 5C/119/2014 z 01.12.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/219/2015 z 02.07.2016; rozsudok Okresného súdu Bardejov sp. zn. 5 Csp 85/2018 z 21.08.2019 a pod.]. Z uvedených dôvodov okresný súd v tomto prípade využil jemu zákonom dané oprávnenie podľa cit. § 298 ods. 2 CSP a vo výroku II. tohto rozhodnutia vyslovil dojednanie v bode 17 „Všeobecných podmienok poskytnutia úveru“ k úverovej zmluve 1 č. 800500562 z 22.04.2010, za neprijateľné a teda za neplatné.

56. Okrem toho v súlade s cit. § 53 odsek 1 OZ okresný súd považuje za neprijateľnú a teda za neplatnú aj zmluvnú podmienku v bode 12 „Všeobecných podmienok poskytnutia úveru“ k úverovej zmluve 1 č. 800500562 z 22.04.2010, podľa ktorej cit. „Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi, čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou.“ Podľa okresného súdu toto ustanovenie spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (žalobkyne). Uvedená zmluvná podmienka je vyjadrená na predtlačenom formulári a nie je individuálne dojednaná, teda žalobkyňa nemala možnosť ovplyvniť túto časť dohody o poplatku predstavujúcom úrok a náhradu nákladov za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, jedinou jej možnosťou bolo takýto návrh prijať alebo odmietnuť. Okrem toho nemožno opomenúť ani skutočnosť, že výška poplatku za poskytnutie úveru žalobkyni predstavovala v tomto prípade 52 % poskytnutých prostriedkov za obdobie štyroch mesiacov, čo v ročnom vyjadrení by znamenalo odplatu 208 % ročne s tým, že v zmysle uvedeného dojednania v bode 12 „Všeobecných podmienok poskytnutia úveru“ k úverovej zmluve 1 č. 800500562 z 22.04.2010 mal 1/3-inu z tohto poplatku predstavovať úrok, takže v danom prípade mali byť poskytnuté žalobkyni úverové prostriedky s úrokom 69,33 % ročne. Úroky v takejto výške, a rovnako tak aj celý poplatok v sume 520,- Eur za poskytnutie úveru v sume 1 000,- Eur na obdobie štyroch mesiacov považuje okresný súd za prejav občianskoprávnej úžery a to je bez ďalšieho dôvodom pre záver o jeho absolútnej neplatnosti

pre rozpor s dobrými mravmi podľa cit. § 39 OZ účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy 1. V súlade s judikatúrou a zákonom, sa za odplatu úveru považujú nielen dohodnuté úroky ako odmena, ale aj akákoľvek platba zo strany spotrebiteľa žalovanému (dodávateľovi) bez ohľadu, či ju tento v zmluve alebo podmienkach označí, ako napr. poplatok, náklady za vypracovanie, na administratívu a podobne. Navyše zo „Všeobecných podmienok poskytnutia úveru“ k úverovej zmluve 1 č. 800500562 z 22.04.2010 nevyplýva, za čo konkrétne spotrebiteľ (žalobkyňa) mala administratívny poplatok platiť. Zo žiadneho zmluvného dojednania nevyplýva, aké konkrétne služby, či protiplnenia žalovaný žalobkyni za poplatok poskytne, pričom pri poplatkoch zo spotrebiteľského úveru je nevyhnutné, aby sa nimi platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi, ktoré je aj v jeho záujme. Na podporu dôvodov a argumentácie možno poukázať aj na rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe zn. AZ17U 192/2010 z 03.05.2010, v ktorom sa konštatuje záver, že poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné: „Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene... Preverenie úverovej spoľahlivosti (bonity) a výšky úrokovej miery, ktorými banka odôvodňovala vyrubenie poplatku za spracovanie pri poskytovaní úveru Vrchný krajský súd odmietol a uzavrel, že uvedené činnosti vykonáva banka vo vlastnom ekonomickom záujme minimalizovať nevyhnutnosť vlastných pohľadávok. Spotrebiteľ dôvodne a v dobrej viere očakáva, že banka mu poradenstvo a informácie o poskytnutí úveru poskytne zadarmo. V konečnom dôsledku predstavuje zmluvná podmienka neprijateľné zaťaženie spotrebiteľa, pretože je spotrebiteľovi účtovaný poplatok bez toho, aby banka spotrebiteľovi poskytovala skutočné protiplnenie“. (viď napr. Okresný súd Prešov sp. zn. 11C/42/2012 z 11.09.2013 v spojení s Krajským súdom v Prešove sp. zn. 5Co 219/2013 z 21.08.2014; Krajský súd v Prešove sp. zn. 18 Co 109/2011; Krajský súd v Prešove sp. zn. 1Co 2/2015 z 11.03.2015; Krajský súd v Prešove sp. zn. 4Co 52/2015 z 21.10.2015; Krajský súd v Prešove sp. zn. 17Co 50/2015 zo 06.08.2015 a pod.). Je nutné tiež podoznieť, že to, že právna úprava explicitne nelimituje výšku poplatku ešte neznamena, že žalovaný je oprávnený požadovať jeho zaplatenie v ľubovoľnej výške, pretože dojednanie poplatku podlieha prieskumu súdom vo svetle princípu dobrých mravov civilnoprávnej úžery a v neposlednom rade prieskumu v súlade s cit. § 53 OZ. Ani v danej veci žalobkyňa nebola s podstatou tohto poplatku oboznámená a tento nebol ani náležite špecifikovaný, keďže sa viaže na bližšie neurčené náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy. Poplatok, ktorý presahuje polovicu sumy poskytnutého úveru nemôže ani pri najlepšej vôli predstavovať výdavky spojené s administratívnou činnosťou. Uvedené bolo základom pre záver, kvôli ktorému okresný súd aj v tomto prípade využil jemu zákonom dané oprávnenie podľa cit. § 298 ods. 2 CSP a vo výroku III. tohto rozhodnutia vyslovil dojednanie v bode 12 „Všeobecných podmienok poskytnutia úveru“ k úverovej zmluve 1 č. 800500562 z 22.04.2010, taktiež za neprijateľné a teda za neplatné.

57. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáha voči žalovanému aj vydania jej bezdôvodného obohatenia a to titulom vrátenia jej sumy, o ktorú sumu mala žalobkyňa preplatiť žalovaným jej poskytnutú sumu istiny úveru aj o sumu „poplatku“ a to na tom základe, že úverovú zmluvu 1 č. 800500562 z 22.04.2010, ktorá bola právnym podkladom pre poskytnutie úveru žalobkyni, je podľa žalobkyne kvôli absencii jej obligatórnych zákonných náležitostí potrebné považovať za bezúčinnú a bezpoplatkov. Z uvedeného dôvodu skôr, ako by bol okresný súd ustáľil dôvodnosť a výšku žalobkyňou žalovanej sumy bezdôvodného obohatenia, sa okresný súd musel, ako s otázkou predbežnou, zaoberať tým, či úverová zmluva 1 uzavretá 22.04.2010 medzi sporovými stranami má alebo nemá všetky zákonné náležitosti v súlade s cit. zákonom o spotrebiteľských úveroch a teda či jej (ne)svedčí bezpoplatkovosť a bezúčinnosť, podľa tvrdenia žalobkyne.

58. Keďže úverová zmluva 1 z 22.04.2010 uzavretá medzi stranami sporu má charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle cit. § 2 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa cit. § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy 1.

59. Súd je povinný skúmať danosť zákonných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy za účelom vyváženia nerovnakého (nerovnocenného) postavenia jej zmluvných strán, keďže pre spotrebiteľské zmluvy je vo všeobecnosti charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom spravidla z pozície „slabšej“ zmluvnej strany, nakoľko práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom právnej úpravy upravujúcej právne vzťahy spotrebiteľského charakteru je práve vyrovnávať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ

uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Preto okresný súd v záujme naplnenia ochrany spotrebiteľa (žalobkyňa) preskúmal dôvodnosť žalovaného nároku, najmä v kontexte jeho súladu s príslušnými právnymi normami upravujúcimi ochranu spotrebiteľov a to predovšetkým v tom smere či dotknutá úverová zmluva 1 okrem všeobecných náležitostí podľa OZ obsahuje aj osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsiahnuté v cit. § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, absenciu ktorých tento zákon v ustanovení cit. § 4 ods. 3 spája s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

60. Pokiaľ ide o úverovú zmluvu 1 z 22.04.2010, táto podľa okresného súdu neobsahuje obligatórne náležitosti podľa v rozhodnom čase účinného znenia cit. § 4 ods. 2 písm. g), h), j) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch a to konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru; ročnú úrokovú sadzbu; ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN) v súlade s dobrými mravmi a jej výpočet na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere 1 a taktiež ani priemernú RPMN.

61. V úverovej zmluve 1 nie je uvedený údaj podľa cit. § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch a to je termín konečnej splatnosti úveru, ktorý by v zmysle zákonnej dikcie mal byť uvedený presným označením dňa, mesiaca a roku konečnej splatnosti úveru (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline 5Co 286/14 z 27.05.2014), pričom v tomto prípade platí, že absenciu tejto zákonom obligatórne vyžadovanej zmluvnej náležitosti nie je možné suplovať (nahradzať) ani údajom o dobe trvania úverového vzťahu (tiež absentuje) a ani údajom o počte splátok, a súčasne od spotrebiteľa vyžadovať, resp. od neho očakávať, že tieto údaje si zo zmluvy sám odvodí (vypočíta, domyslí a pod.) dovolávajú sa pritom jeho všeobecných elementárnych znalostí alebo gramotnosti, pretože, dodávateľ ako podnikateľ musí mať nie len vedomosť o právnej regulácii svojej činnosti (v danom prípade poskytovanie úverov), ale musí mať na pamäti, že svoje služby poskytuje neurčitému počtu klientov na rôznej úrovni vyspelosti a znalosti, preto zákonodarca, majúc všetko toto už na pamäti, v záujme dať za dosť všetkým, zákonom reguloval, aké sú všetky zákonné náležitosti zmluvy o úvere podmieňujúce jej platnosť.

62. V úverovej zmluve 1 z 22.04.2010 podľa okresného súdu taktiež absentuje údaj podľa cit. § 4 ods. 2 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch a to uvedenie ročnej úrokovej sadzby ako aj uvedenie referenčnej úrokovej sadzby na ktorú by bola naviazaná výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru. Úrok z úveru je jedným z podstatných znakov definujúcich úverovú zmluvu a keďže okresný súd má za to, že dojednanie o ňom v danom prípade absentuje, t.j. absentuje dojednanie o podstatnej náležitosti úverovej zmluvy 1, ktorej časť od jej zvyšnej časti nie je možné oddeliť, možno uzavrieť, že zmluva o úvere 1, uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná pre jej rozpor so zákonom v zmysle cit. § 39 OZ s poukazom na § 3 ods. 1 OZ, a aj preto medzi jej účastníkmi nastáva režim bezdôvodného obohatenia podľa cit. § 451 a nasl. OZ, takže aj z tohto dôvodu je namieste, aby si účastníci vrátili navzájom poskytnuté plnenia v zmysle § 457 OZ bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov.

63. Ďalším nedostatkom úverovej zmluvy 1 z 22.04.2010 je, že v nej absentuje jej podstatná náležitosť podľa cit. § 4 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch a to je uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN), ako aj uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, t.j. v úverovej zmluve 1 nie je uvedená RPMN ani explicitný a pre spotrebiteľa zrozumiteľný jej výpočet na základe údajov platných v čase uzatvorenia úverovej zmluvy 1, s prehľadným uvedením všetkých predpokladov k jej výpočtu použitých. RPMN vyjadruje reálnu cenu spotrebiteľského úveru a je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií. Je to teda pre spotrebiteľa najdôležitejší ukazovateľ ceny úveru, pretože okrem úrokovej miery v sebe zahŕňa aj ďalšie iné poplatky súvisiace s úverom ako napr. poplatok za vybavenie účtu, poistenie úveru, ak je podmienkou pre získanie výhodnejšieho úroku, a iné, prepočítané na jeden kalendárny rok. Inými slovami RPMN vyjadruje celkové náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za požičanú sumu, keďže zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom. Okresný súd má za to, že v danom prípade v úverovej zmluve 1, nie sú v súlade s dikciou cit. § 4 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch prehľadne uvedené ani všetky potrebné údaje, žalovaným (dodávateľom) použité pre výpočet RPMN, pretože nie je úlohou spotrebiteľa hľadať a „pátrať“ v úverovej zmluve, či táto obsahuje všetky potrebné údaje pre výpočet RPMN, o ktorých spotrebiteľ napokon ani len nemá vedomosť, ktoré všetky údaje to sú (teda nevie ani ktoré má hľadať) a aj preto spotrebiteľ má mať prehľadne a na jednom mieste sprístupnené všetky tieto vstupné údaje k výpočtu RPMN použité.

64. Napokon v úverovej zmluve 1 z 22.04.2010 absentuje aj uvedenie priemernej RPMN, ako obligatórnej zmluvnej náležitosti podľa cit. § 4 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch.

65. Vzhľadom na uvedené okresný súd dospel k jednoznačnému záveru o dôvodnosti uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyni z úverovej zmluvy 1 z 22.04.2010, spočívajúceho v sume o ktorú žalobkyňa preplatila sumu jej reálne poskytnutého úveru (1 000,- Eur) o sumu pripadajúcu na jej príslušenstvo, k úhrade ktorého nebola žalobkyňa povinná, keďže v zmysle cit. § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch, je potrebné pre absenciu vyššie uvedených zákonných náležitostí považovať úverovú zmluvu 1 z 22.04.2010 za bezúročnú a bezpoplatkovú. Pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, z vykonaného dokazovania (z úverovej zmluvy 1, ako aj z výpisu z klientskej zóny žalovaného, ktoré výpisy žalovaný nespochybnil) je zrejme, že žalobkyni bol reálne poskytnutý úver v sume 1 000,- Eur, pričom žalobkyňa zaplatila na jeho splatenie sumu 1 520,- Eur, takže možno mať za to, že žalovaný sa na úkor žalobkyne obohatil o sumu príslušenstva, ktoré žalobkyňa pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nebola povinná platiť a to v sume 520,- Eur (1 520 - 1 000), ktorej zaplata sa žalobkyňa podanou žalobou domáha a ktorú sumu okresný súd žalobkyni z úverovej zmluvy 1, aj priznal, tak ako to je uvedené vo výroku I. tohto rozhodnutia.

66. V súvislosti s nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia je nutné ešte uviesť, že žalovaný vzniesol námietku premlčania tohto nároku poukazujúc na uplynutie dvojročnej subjektívnej a trojročnej objektívnej premlčacej doby. Podľa ustanovení Občianskeho zákonníka pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia plynie jednak subjektívna dvojročná premlčacia doba a to odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, ako aj objektívna trojročná premlčacia doba plynúca odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, resp. desaťročná pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení.

67. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu lehotu, podľa okresného súdu v danom prípade je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože konanie žalovaného, ktoré viedlo k jeho bezdôvodnému obohateniu považuje okresný súd za úmyselné. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou, je poskytovateľom spotrebiteľských úverov na profesionálnej báze, preto sa predpokladá u tejto spoločnosti vyššia odborná úroveň a dodržiavanie právnych predpisov vzťahujúcich sa na poskytovanie spotrebiteľských úverov. Žalovaný pri uzatváraní zmlúv koná evidentne úmyselne so snahou dosiahnutia zisku, preto takýto subjekt nesie aj oveľa väčšiu zodpovednosť za férové pravidlá pri poskytovaní úveru a dôsledky z porušenia týchto zákonných povinností. V čase uzatvárania úverových zmlúv žalobkyne so žalovaným už niekoľko rokov platili ustanovenia o spotrebiteľských úveroch a rovnako aj o spôsobe a podmienkach uzatvárania zmluvy, ktoré sú upravené v Občianskom zákonníku, ako aj v zákone o spotrebiteľských úveroch. Ak žalovaný obchádzala zákon o spotrebiteľských úveroch neúvedením všetkých požadovaných náležitostí, toto jeho konanie sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Aj keby okresný súd pripustil, že žalovaný nechcel dojednať zmluvu so žalobkyňou v snahe získať prospech, ťažko je možné uveriť, že žalovaný nevedel, čo môže takýmto konaním spôsobiť a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzročený. Konanie žalovaného nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Zákonodarca pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení počítá s 10-ročnou objektívnou premlčacou dobou, ktorá sa počítá odo dňa, keď k nemu došlo, t.j. kedy boli zo strany žalobkyne vykonané jednotlivé úhrady splátok úveru. Preto ak žalovaný použil neprijateľné zmluvné podmienky a obchádzal zákon o spotrebiteľských úveroch neúvedením všetkých požadovaných náležitostí, toto jeho konanie sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe, aj iné súdy opakovane posúdili konanie dodávateľov, ktorí porušovali spotrebiteľské právo, ako konanie úmyselné, vedúce k ich bezdôvodnému obohateniu na úkor spotrebiteľov, čo malo za následok aplikáciu 10-ročnej objektívnej premlčacej doby (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 1Co 8/2017 z 28.06.2017; sp. zn. 2Co 193/2016 z 24.07.2017; sp. zn. 3Co 85/2017 z 03.10.2017; sp. zn. 4Co 17/2016 z 24.08.2017; sp. zn. 5Co 278/2016 z 26.09.2017; sp. zn. 6Co 278/2015 z 21.09.2016; sp. zn. 7Co 200/2016 z 27.03.2017; sp. zn. 7Co 235/2015 z 25.01.2016; sp. zn. 8Co 143/2016 zo 17.08.2017; sp. zn. 10Co 75/2016 z 27.09.2017; sp. zn. 12Co 48/2017 zo 06.07.2017; sp. zn. 17Co 94/2017 z 28.09.2017; sp. zn. 18Co 282/2015 zo 14.09.2016; sp. zn. 19Co 61/2017 z 31.08.2017; sp. zn. 20Co 281/2015 z 27.04.2017; sp. zn. 21Co 72/2014 z 19.03.2015; Krajský súd Trenčín sp. zn. 6Co 835/2015 z 10.11.2015; Krajský súd v Žiline sp. zn. 9Co 648/2013 z 20.02.2014 a pod). Podľa okresného súdu právo žalobkyne na vydanie jej bezdôvodného

obohatenia nie je premlčané ani v subjektívnej premlčacej dobe, ktorá začala plynúť odo dňa, kedy sa žalobkyňa dozvedela o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto za neho zodpovedá, t.j. dňa 26.09.2016, ako to vyplýva z prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS z 19.01.2018. Uvedené je logické aj z toho pohľadu, že žalobkyňa (spotrebiteľka) by sotva platila, ak by už skôr mala vedomosť, že platiť nemusí. Preto neobstojí názor žalovaného, že už v čase, kedy došlo k plneniu nad rámec žalobkyni poskytnutej čiastky úveru jej začala plynúť aj premlčacia doba (arg. slovo „došlo“ ako relevantné no pri objektívnej premlčacej dobe; § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho na jej úkor získal. Nie teda čas, od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Právny poriadok slovné spojenie „vedieť mal a mohol“ pritom obsahuje v iných prípadoch, no na účely začiatku plynutia premlčacej doby ich zákonodarca nepoužil. Každý je povinný poznať právo, no nikomu nemožno nanútiť povinnosť, aby toto právo vedel aj správne aplikovať. Obdobne aj sudy judikovali, že cit. „Za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná), nielen predpokladaná vedomosť oprávneného.“ (Najvyšší súd SR sp. zn. 3 Cdo 145/2004, sp. zn. 1 Cdo 67/2011, R 25/1986). Inými slovami povedané, nemožno prikázať všetkým bez rozdielu úrovne mysle byť „advokátom“, aj keď ani u advokátov nemožno vylúčiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedia až s odstupom času po vykonaní plnenia. Relevanciu má teda to, od kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie od kedy plnila (Krajský súd v Prešove sp. zn. 20Co 131/2019 zo 17.12.2019). Pokiaľ teda bola v danom prípade žalobkyňu žaloba podaná na súde dňa 26.09.2018, bola podaná v rámci plynutia subjektívnej 2-ročnej premlčacej lehoty plynúcej od 26.09.2016, tak aj objektívnej 10-ročnej premlčacej doby, ktorá mohla začať plynúť najskôr až po zaplatení poslednej štvrtej splátky v 08/2010.

68. Podľa prvej vety § 517 ods. 1 OZ „Dlžník ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.“

69. Podľa § 517 ods. 2 OZ „Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.“

70. Podľa § 563 OZ „Ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.“

71. Pokiaľ ide o úrok z omeškania, žalobkyňa si jeho priznanie uplatnila odo dňa nasledujúceho po dni kedy bola žalovanému doručená žaloba, od ktorej doby okresný súd žalobkyni úrok z omeškania aj priznal, pretože dňom, kedy sa žaloba dostala do dispozičnej sféry žalovaného, t.j. kedy sa žalovaný reálne dozvedel, že žalobkyňa si voči nemu uplatňuje žalovaný nárok, možno objektívne považovať za deň kedy bol žalovaný podľa cit. § 563 OZ žalobkyňou vyzvaný na toto plnenie. Keďže žaloba žalobkyne bola žalovanému doručená 11.10.2018, okresný súd ustálil, že žalovaný vedel o nároku žalobkyne a o svojej povinnosti plniť najskôr v tento deň, preto od nasledujúceho dňa, t.j. od 12.10.2018 priznal žalobkyni ňou uplatnený úrok z omeškania a to podľa v súlade s v tom čase účinnými právnymi predpismi vo výške 5 % ročne z rozhodnutím prisúdenej sumy bezdôvodného obohatenia 520,- Eur do zaplatenia.

K úverovej zmluve 2 č. 800500284 z 25.11.2009

72. Keďže v prípade úverovej zmluvy 2 č. 800500284 z 25.11.2009, okresný súd rozhodnutím č. k. 7 Csp 94/2016-77 z 08.02.2018 v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím Krajského súdu v Prešove č. k. 18 Co 63/2018-131 z 12.09.2018 už právoplatne ustálili, že záväzkový vzťah založený medzi žalobkyňou a žalovaným touto úverovou zmluvou 2 č. 800500284 z 25.11.2009 je spotrebiteľského charakteru, pretože žalovaný ako právnická osoba poskytol žalobkyni ako fyzickej osobe úver v rámci predmetu svojho podnikania, pričom žalobkyňa čerpala úver ako fyzická osoba nepodnikateľka, okresný súd sa v tomto konaní touto otázkou opakovane nezaoberal a vychádzal z uvedeného právoplatného záveru o spotrebiteľskom charaktere aj tejto úverovej zmluvy 2.

73. Taktiež keďže okresný súd rozhodnutím č. k. 7 Csp 94/2016-77 z 08.02.2018 v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím Krajského súdu v Prešove č. k. 18 Co 63/2018-131 z 12.09.2018 už tiež právoplatne proklamovali neprijateľnosť dojednania bodu 12 „Všeobecných podmienok poskytnutia úveru“ k úverovej zmluve 2 č. 800500284 z 25.11.2009 v znení cit. „Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi, čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou.“, okresný súd sa v tomto konaní touto otázkou taktiež opakovane nezaoberal.

74. Okresný súd však z identických dôvodov, aké bol uviedol aj pri úverovej zmluve 1 z 22.04.2010, využívajúc jemu zverenú oprávnenie podľa cit. § 298 ods. 2 CSP a vo výroku IV. tohto rozhodnutia vyslovil za neprijateľné a teda za neplatné aj dojednanie v bode 17 „Všeobecných podmienok poskytnutia úveru“ k úverovej zmluve 2 č. 800500284 z 25.11.2009.

75. Obdobne z vyššie podrobne rozvedených dôvodov mal okresný súd za to, že aj úverovú zmluvu 2 z 25.11.2009, je potrebné považovať v zmysle cit. § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch, za bezúročnú a bez poplatkov, z dôvodu, že v nej taktiež podľa okresného súdu absentujú obligatórne náležitosti podľa v rozhodnom čase účinného znenia cit. § 4 ods. 2 písm. g), h), j) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch a to doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere; ročná úroková sadzba zodpovedajúca dobrým mravom a to aj v interakcii na to, že úver bol žalobkyni poskytnutý nebankovým subjektom; RPMN a jej výpočet a priemerná RPMN.

76. Vzhľadom na uvedené okresný súd dospel aj v tomto prípade k záveru o dôvodnosti uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyni aj z úverovej zmluvy 2 z 25.11.2009, spočívajúceho v sume o ktorú žalobkyňa preplatila sumu jej reálne poskytnutého úveru (800,- Eur) o sumu pripadajúcu na jej príslušenstvo, k úhrade ktorého nebola žalobkyňa povinná, keďže v zmysle cit. § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch, je potrebné pre absenciu vyššie uvedených zákonných náležitostí považovať úverovú zmluvu 2 z 25.11.2009 za bezúročnú a bezpoplatkovú. Pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, z vykonaného dokazovania (z úverovej zmluvy 2, ako aj z výpisu z klientskej zóny žalovaného, ktoré výpisy žalovaný nespochybnil) je zrejme, že žalobkyni bol reálne poskytnutý úver v sume 800,- Eur, pričom žalobkyňa zaplatila na jeho splatenie sumu 1 137,- Eur, takže možno mať za to, že žalovaný sa na úkor žalobkyne obohatil o sumu príslušenstva, ktoré žalobkyňa pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nebola povinná platiť a to v sume 337,- Eur (1 137 - 800), ktorej zaplata sa žalobkyňa podanou žalobou domáha a ktorú sumu okresný súd žalobkyni z úverovej zmluvy 2, aj priznal.

77. Pokiaľ ide o žalovaným vznesenú námietku premlčania, okresný súd mal za to, že ani v tomto prípade úverovej zmluvy 2, nebol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčaný, pretože žalobkyňa žalobu podala na súde dňa 26.09.2018, čo vzhľadom na vyššie už uvedené dôvody znamená, že bola podaná v rámci tak plynutia subjektívnej 2-ročnej premlčacej lehoty plynúcej aj v tomto prípade od 26.09.2016 (viď. prehlásenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS č. H 16/18 z 19.01.2018), ako aj objektívnej 10-ročnej premlčacej doby, ktorá mohla začať plynúť najskôr až po zaplatení poslednej tretej splátky vo 02/2010.

78. Pokiaľ ide o úrok z omeškania, žalobkyňa si aj v tomto prípade jeho priznanie uplatnila odo dňa nasledujúceho po dni kedy bola žalovanému doručená žaloba, od ktorej doby okresný súd žalobkyni úrok z omeškania aj priznal, pretože dňom, kedy sa žaloba dostala do dispozičnej sféry žalovaného, t.j. kedy sa žalovaný reálne dozvedel, že žalobkyňa si voči nemu uplatňuje žalovaný nárok, možno objektívne považovať za deň kedy bol žalovaný podľa cit. § 563 OZ žalobkyňou vyzvaný na toto plnenie. Keďže žaloba žalobkyne bola žalovanému doručená 11.10.2018, okresný súd ustálil, že žalovaný vedel o nároku žalobkyne a o svojej povinnosti plniť najskôr v tento deň, preto od nasledujúceho dňa, t.j. od 12.10.2018 priznal žalobkyni ňou uplatnený úrok z omeškania a to podľa v súlade s v tom čase účinnými právnymi predpismi vo výške 5 % ročne z rozhodnutím prisúdenej sumy bezdôvodného obohatenia 337,- Eur do zaplata.

79. Z uvedených dôvodov tak okresný súd uzavrel, či titulom bezúročnosti a bezpoplatkovosti obidvoch úverových zmlúv 1 a 2, žalobkyňa nebola povinná zaplatiť titulom príslušenstva týchto úverov, žalovanej

sumu celkovo 857,- Eur (520 + 337), k vráteniu ktorej žalobkyni, okresný súd vo výroku I. toho rozhodnutia žalovaného zaviazal.

80. Podľa § 232 ods. 3 CSP „Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.“

81. Okresný súd v danom prípade vzhliadol potrebu prihliadnuť na mimoriadnu situáciu v súvislosti s následkami pandémie nebezpečnej nákazlivej choroby, preto okresný súd považuje za odôvodnené v tejto situácii, využiť jemu zákonom dané oprávnenie predĺžiť lehotu na priznané plnenie, a z tohto dôvodu okresný súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni jej prisúdenú čiastku v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

82. Podľa § 255 ods. 1 CSP „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.“

83. Podľa § 255 ods. 2 CSP „Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

84. Podľa § 262 ods. 1 CSP „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

85. Podľa § 262 ods. 2 CSP „O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

86. Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto okresný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania a to podľa § 255 CSP, v zmysle ktorého tak v konaní plne úspešnej žalobkyni priznal voči neúspešnému žalovanému 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne okresný súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>> a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.